

Magyarország Alkotmánybírósága részére
1015 Budapest, Donáti út 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1719-0 /2017	
Érkezett: 2017 SZEPT 05.	
Feldány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 25 db	<i>du</i>

Alulírott, [REDACTED] ([REDACTED] sz. alatti lakos) a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm (Rab és Társa Ügyvédi Iroda, 1141 Budapest, Miskolci u. 3., ügyintéző: dr. Rab Mária) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján a törvényes határidőn belül tisztelettel az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv. III. 22 059/2016/5. szám alatti ítéletének alaptörvény-ellenességét, és szíveskedjen azt megsemmisíteni, mivel a támadott végzés sérti az Alaptörvény II. és IV. cikkeiben foglalt alapjogaimat. Figyelemmel arra, hogy a támadott Kúria ítélet összhangban áll a korábbi fellebbezéssel támadott és a Fővárosi Törvényszék által hozott 18. P/P. III. 25073/2013/44. számú ítélettel és a fellebbezés nyomán a Fővárosi Ítéltábla által hozott 6. Pf. 21 537/2015/7. számú ítélettel – melyek ugyancsak személyiségi alapjogaimat sértik –, ezért ezen ítéletek megsemmisítését is kérem.

Indokolás

1. Az elődlegesen megsemmisíteni kért, a Kúria által hozott ítéletet 2017. június 06-án vettem kézhez.

2. Az Alaptörvény biztosítja a jogalanyoknak az élethez és az emberi méltósághoz való jogát (II. cikk), ill. a személyi biztonsághoz való jogot (Alaptörvény IV. cikk). A fenti ítéletek az Alaptörvényben említett ezen jogaimat sértik.

Az alkotmányjogi panasz indítványt az Abtv. 27. §-a alapján terjesztem elő, mely szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező, egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A korábbi kártérítési perben hozott jogellenes döntések nyomán egyedi ügyben érintett személy vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott jogerős ítélet olyan ügyben született, amelyben felperesként érvényesítettem jogaimat. A korábbi kártérítési per alapját képező káreseményt vétlen károsultként, utasként szenvedtem el. Az általam indított kártérítési perben – a hasonló tényállásokra irányadó és következetesen érvényesülő jogalkalmazói gyakorlattal szemben – extrémnek mondható módon a rám hátrányosabb külföldi jog szerint döntöttek a kárigényemről, mely alapvetően határozza meg további sorsomat.

A Kúria most támadott döntésénél fogva alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem folytán következett be. Tehát ügyemben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn.

Álláspontom szerint a Kúria döntése – mely összhangban áll a megelőző két bírósági határozattal – alaptörvény-ellenes, így az alkotmányjogi panaszom megfelel az Abtv. 29. §-ának.

Tisztelettel kérem t. Alkotmánybíróságot, hogy alkotmányjogi panasz indítványomnak helyt adni szíveskedjen, és a támadott ítéletet megsemmisítő döntésével reparálja alapjogsérelmemet, és szíveskedjen helyreállítani az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot.

3. A *pertörténetet* röviden az alábbiak szerint foglalom össze.

A perbeli napon, 2004. április 20-án Romániában egy magyar forgalmi rendszámú személygépkocsi vétlen utasaként a károkozó autóban utazva sérültem, melynek következtében 4 végtag bénult, tetrapleg rokkanttá váltam 29 éves koromban. A balesetet a [REDACTED] frsz-ú gépkocsival szenvedtem el. A Fővárosi Törvényszék 44-es sorszámu ítéletének indokolásában helytelenül szerepel az a kijelentés, hogy ez román rendszám lenne. A [REDACTED] frsz. magyar hatósági jel, a magyar hatóságok által kiadott magyarországi forgalmi rendszám.

A perbeli, magyar forgalmi rendszámú gépkocsin kívül a balesetben már gépjármű nem érintett, már csak ezért sem jöhet szóba a román jog alkalmazhatósága. A baleset bekövetkezésében semmilyen román tényező nem játszott szerepet, kizárólag a gépkocsit vezető személy károkozó magatartása felel a balesetért.

A baleset pillanatától kezdve mindkét szülőm gondozására szorulok, a nap 24 órájában. Egészségi állapotomnál fogva hasamba Baclofen pumpát építettek be, mely rendszeres gyógyszeröltésre szorul, amelyet kizárólag Magyarországon, Budapesten kaphatok meg. Életben tartásom magyarországi körülmények között biztosítható csak, mely tetemes, közel havi 1 000 000 Ft-ból finanszírozható oly módon, hogy totális kiszolgáltatottságom ellenére is az emberi méltóságnak is megfelelő, tartalmilag vegetáló életet tudjak fenntartani. A jogerős ítélet minden kártérítési járadékigényemtől megfosztott azáltal, hogy a biztosító helytállási kötelezettségét kimerültnek minősítette a román limit szerint. Innentől kezdve napjaim érdemben megvannak számlálva, életem drasztikus lerövidülésével szembesülök, hiszen források hiányában az alapvető létfenntartásom sem megoldott, de gyógykezelésem folytatása ellehetetlenült.

Szüleim a baleset hírére erdélyi gazdaságukat felszámolták, és miattam Budapestre költöztek, hogy rólam gondoskodhassanak, és azóta is fáradhatatlanul engem ápolnak 0-24 órában.

A balesetet okozó, tehát magyar forgalmi rendszámú gépjármű – melyben utaztam – magyarországi felelősségbiztosítással rendelkezett az [REDACTED] biztosítónál. A biztosítási limit a balesetkori időszakban 300 000 000 Ft volt, amely azt jelentette, hogy az alperesi [REDACTED] Biztosító a kötelező felelősségbiztosítási díjat olyan összegben határozta meg, amelynek alapján az egyes károkat 300 000 000 Ft-os limithatárig vállalta megtéríteni.

A biztosító a kárrendezési eljárásban arra hivatkozott, hogy a 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet, (továbbiakban R.) 1-es számú melléklet 2. §. (2) bekezdése alapján engem a román jog szerint kell kártéríteni, figyelemmel a mellékletben foglalt területi hatályra. Ennek megfelelően a javamra megállapítható kártérítési összeg a perbeli időszakban limitált volt, az nagyságrendileg mindösszesen 4 000 000 Ft kártérítés kifizetését engedi a számomra.

Az alperesnek ezt az álláspontját elfogadhatatlannak tartottuk, ezért peres eljárást kezdeményeztünk szüleimmel együtt a biztosítóval szemben.

Az alapeljárásban a Fővárosi Bíróság 6. P. 630 069/2005/21-es ítéletében – álláspontom szerint – helyesen alkalmazta azokat a jogszabályokat, amelyek mentén javamra 798 825 Ft havi járadékot, gépkocsit, 20 000 000 Ft nem vagyoni kárt és egyéb vagyoni károkat ítélt meg, e mellett szüleim hozzátartozói nem vagyoni kárigényét is megállapította.

Az alperesi fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéletábrla az ítéletet hatályon kívül helyezte azon indok mentén, hogy esetemben a román jogot kell alkalmazni, ezért a megismételt eljárásban a román jog alkalmazását írta elő.

Az ezt követő bírósági ítéletek a román jog korlátozta limit szerint döntöttek a kártérítési igényemről, mellyel az alábbiak szerint nem értek egyet, hiszen ezek a döntések az életlehetőségeimet bezárják, és gyakorlatilag megfosztanak az életkilátásaimtól annak ellenére, hogy az a gépkocsi, amelyben vétlen utasként sérültem – külföldi érintettség nélkül – 300 000 000 Ft-os limithatárig volt biztosítva.

4. A jogalkalmazói gyakorlat a perbelihez hasonló tényállásokra vonatkozóan kialakult koncepcióval rendelkezik, melyre hivatkozunk is, és melynek megfelelően a felperes alappal számított a felülvizsgálati kérelem kedvező elbírálására.

Az eljáró bírósági döntések – kiemelten a Kúria magyarázata – abban jogsértőek, hogy tévesen értelmezik az 1979. évi 3. tvr. (továbbiakban Nmjt. tvr.) rendelkezéseit, ill. jogilag megalapozatlanul rekesztik ki a felperesek által hivatkozott 10. §. (2) bekezdését és a 32. § (2) bekezdését a bírói mérlegelési körből. Ezen eljárások helytelen jogértelmezése miatt születtek azok az érdemben elutasító döntések, amelyeket mindvégig vitattam és támadtam, melyek mentén életlehetőségeim véglegesen bezárultak.

A jövőmet és az életben maradásomat veszítettem el azáltal, hogy a támadott ítéletek azt állapítják meg, hogy a biztosító helytállási kötelezettsége kimerült a román limit szerint.

Az Nmjt. tvr. 32. §. (2) bekezdése egyértelműen mondja ki, hogy a szerződésen kívül okozott kárért (ebbe a körbe tartozik a perbeli tényállás), fennálló felelősséggel kapcsolatban, ha a károkozó és a károsult lakóhelye ugyanabban az államban van, ennek az államnak a jogát kell alkalmazni.

A perbeli esetben a gépkocsi utasai magyar illetőségűek voltak, magyarországi munkahellyel rendelkeztek, egy munkahelyen dolgoztak egy magyar munkaadónál, itt adóztak, csak itt, magyar forgalmi rendszámmal rendelkező gépkocsiban utaztak, mely gépkocsi volt a balesetet okozó, tehát károkozó jármű. Miután a károkozó és a károsult személy ugyanabban az államban rendelkezik azonos magyarországi lakóhellyel, ezért az Nmjt. tvr. 32. §. (2) bekezdése szerint kellett volna eljárniuk a bíróságoknak, nem pedig az R. mellékletének 2. §. (2) bekezdése szerint.

Téves jogértelmezés és mérlegelés során jutottak az eljáró bíróságok, különösen a Kúria arra a jogi következtetésre, hogy a kártérítési jogviszony alapján, miután a biztosító a biztosítottja után teljesít, és az alperes maga a biztosító, ezért nem alkalmazhatók az Nmj. tvr. felperesek által felhívott §-ai, amelyek a személyhez fűződő jogsértésen és kártérítésén alapuló jogviszonyra vonatkoznak. Álláspontom szerint ezen az alapon megalapozatlanul rekeszti ki a Kúria az Nmj. tvr. 10. §. (2) bekezdés és a 32. §. (3) bekezdésének az alkalmazását. Ugyanis az Nmj. tvr. nem alperesről és felperesről rendelkezik, hanem károsultról és károkozóról, ebben a megfogalmazásban pedig nem annak van jelentősége, hogy a károkozó helyett a KGFB alapján a biztosítót közvetlenül is lehet perelni. Álláspontom szerint az Nmj. tvr.-nek a felperesek által hivatkozott §-ait ilyen jogértelmezéssel nem lehet kirekeszteni.

Egyértelmű, hogy az Nmj. tvr. általam hivatkozott §-ai, és az R. mellékletének 2. § (2) bekezdése egymással ellentétesek, ezért ezen ellentmondás feloldásának meg kellett volna történnie a bírósági eljárásban. Az ellentmondások feloldására úgy lehetett volna sort keríteni álláspontom szerint, hogy a bíróságoknak vizsgálni kellett volna a jogalkotói akaratot, szándékot, és nem csak a szövegkörnyezetétől izoláltan értelmezni az R. mellékletének 2. § (2) bekezdésében foglalt korlátozását. Felperesi álláspont szerint ugyanis nem a földrajzi környezetnek kell ügydöntő jelentőséget tulajdonítani, ahogyan az R. mellékletének kiragadott szabálya szól, hanem azt kell vizsgálni, hogy mi lehetett ezzel a szabállyal a jogalkotó akarat.

A földrajzi környezet megítélésem szerint akkor jelölheti ki az irányadó jogot, ha román károkozó, vagy román sérült, aki Romániában lakik a balesetkor, érintett a balesetben. Ha a perbeli balesetet egy román rendszámú, szabálytalanul közlekedő gépkocsi károkozó magatartása idézi elő, ez esetben egyértelműen kell alkalmazni az R. mellékletének korlátozó rendelkezését, sajnálatosan még akkor is, ha az hátrányos a felperesi károsultra. Pontosan ezt az anomáliát küszöböli ki egy magasabb jogszabály szintjén az Nmj. tvr. azáltal, hogy egzaktnak fogalmazza meg és jelöli ki az alkalmazandó jogot abban az esetben, amikor azonos ország lakója a károkozó és a károsult személy. A jogszabályok összevetéséből tehát egyértelmű, hogy a földrajzi környezet kizárólag azokban az esetekben lehet meghatározó, ahol az Nmj. tvr. 32. § (3) bekezdése nem érvényesülhet. Jelen esetben azonban a felperesi álláspont szerint az Nmj. tvr. 10. § (2) bekezdésének és a 32. § (3) bekezdésének is létjogosultsága van, ezeket a szabályokat nem lehet mellőzni a perbeli jogvita elbírálása során.

Ezért a jelen döntést megelőző bírói gyakorlatból egy hasonló szlovák jogeset kapcsán felhívott Fővárosi Bírósági ítéletben foglaltak helytállósága nem tehető vitássá. Csatolom ezen hivatkozott ítélet releváns kivonatát, melyből egyértelmű a két jogeset lényegének azonossága (Fővárosi Bíróság 61. Pf. 631/2004/7. sz. ítélet 4. oldala).

Az eljáró bíróságok jogértelmezésében alapvetően az is kifogásolható, hogy egyáltalán nem foglalkoztak a károkozó személlyel, az ő kilétével, amelynek vizsgálata az alkalmazandó jog megállapítása szempontjából meghatározó, hiszen ennek kiemelt jelentőséget tulajdonít maga az Nmj. tvr. is. Ezért is döntött helyesen az általam analógiaként felhívott ítélet, melyet a Fővárosi Bíróság jegyez, mely ítélet kivonatát mellékelem.

Tisztelettel hivatkozom még a 2017. januári durva kimenetelű veronai baleset körülményeire, ahol ugyancsak magyarországi károkozó és magyarországi károsult csoport érintett a balesetben, ezért a fentiek szerint és a kárrendezésben érintett szakintézmény, a kárrendezésre

hivatott biztosítótársaság jogi álláspontja szerint is a magyar jogot kell alkalmazni. Tisztelettel kérem t. Alkotmánybíróságot, hogy ezen jogi érvek mentén a magyar jog alkalmazását szíveskedjen előírni a támadott ítélet megsemmisítésével.

Nem alkothatja a jogalkalmazói gyakorlat részét egy – a bírói gyakorlattal szemben – halmozottan téves jogértelmezésen alapuló jogerős ítélet. A két, rendes eljárásban döntő bíróságok a fentiekben előadottak szerinti okszerűtlen és téves mérlegeléssel határoztak a felperesi keresetről, mely megalapozatlan ítéletek – ha hatályban maradnának – rossz irányba fordítanák a hasonló tényállású ügyekre irányadó, eddig töretlen jogalkalmazói gyakorlatot.

Tehát, álláspontom szerint a jogalkalmazói gyakorlat következetessége és egységessége sérülne, ha a támadott ítéletek hatálya fennmaradna. Ennek elkerülése érdekében nem engedhető meg, hogy megalapozatlan jogerős döntések a kiforrott bírói gyakorlaton léket verjenek (nem csak egyéni érdek), és ezáltal a felperesi keresettel érvényesített jogi érdekek sérüljenek.

5. Az Abtv. 27. § b) pontjával összefüggésben tisztelettel előadom, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság jogerős ítéletével szemben nekem, felperesnek további jogorvoslati lehetőség nem áll a rendelkezésemre.

Arról is nyilatkozom, hogy jelen ügyből kifolyólag – értelemszerűen – felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, ill. perújítást sem kezdeményeztem.

Budapest, 2017. augusztus 03.

Tisztelettel:

indítványozó

képv.:

mellékletek:

1. ügyvédi meghatalmazás
2. jognyilatkozat a személyes adatkezelésről
3. érintettséget alátámasztó dokumentumok 3-3 példányban
 - Fővárosi Bíróság 6. P. 630 069/2005/3.
 - Fővárosi Bíróság 6. P. 630 069/2005/21.
 - Fővárosi Törvényszék 18. P/P. III. 21 073/2013/44.
 - Fővárosi Ítéltábla 6. Pf. 21 537/2015/7.
 - Kúria Pfv. III. 22 059/2016/5.
 - Fővárosi Bíróság ítéletkivonat 61. Pf. 631 131/2004/7.
 - kereset
 - fellebbezés
 - felülvizsgálati kérelem.